

Carles BATLLE. Director

editorial

El simposi organitzat per la revista *Estudis Escènics* durant la tardor de 2020 —presencial i molt concorregut malgrat tots els inconvenients de la pandèmia— es va aproximar de manera desafiant a un concepte expandit d'interacció en l'àmbit de les arts escèniques. En temps de restriccions, va voler confrontar-se a una idea expandida d'estètica relacional en els diversos àmbits de la praxi escènica-performativa actual. En aquesta línia i per ser coherents, a banda de les sessions habituals d'exposició teòrica, va comptar amb un volum considerable d'experiències —diguem-ne— pràctiques (o relacionals). El resultat de tot aquest abordatge agosarat, en bona mesura, es recull als articles del nostre Dossier principal (i també en alguns Documents adjunts).

Es tracta de recerques, reflexions i anàlisis sobre diverses hipòtesis o utopies participatives: des del teatre comunitari al teatre participatiu passant pels experiments socio-inclusius, el teatre d'immersió o els nous paradigmes corèutics. Per descomptat també s'aborden els protocols i els formats de les diferents poètiques relacionals, tenint en compte els procediments d'aquelles dramaturgies que s'expressen precisament en la substitució de l'escriptura dramàtica tradicional per una *programació de l'esdevenir*. En darrer terme, es posa èmfasi en l'expansió de la poètica relacional en l'àmbit de la programació i de la producció cultural entesa en un sentit ampli. Comptat i debatut, presentem un grapat heterogeni de materials: des de les aproximacions més generals i teòriques de Manuel Delgado, Jordi Claramonte, Carmen Pedullà, Constanza Blanco o Paolo Gatica, a l'estudi de casos concrets en les aportacions, entre altres, d'Óscar Cornago, Christina Schmutz o David Pérez.

Pel que fa a l'aportació de materials fora de dossier, enguany comptem amb un reguitzell d'investigacions aparentment disperses. Tenim una reflexió ontològica sobre «la matèria i el significat» en Henri Bergson i Karen Barad (Marc Villanueva) al costat d'una aproximació queer al teatre xilè contemporani (Ernesto Igor Orellana). Tot amb tot, hi ha un tret comú que lliga els conjunt de les contribucions: les temàtiques i els interessos, malgrat la dispersió, es vinculen al debat escènic del moment present. En aquest sentit,

podem llegir des de novetats en l'univers queer (que ja hem mencionat) al debat que sembla no tenir fi sobre les poètiques del teatre del real o sobre el concepte sempre multiforme de teatre polític. I encara podem afegir el perspectivisme en la dansa o un estudi ben particular d'una dramaturga que no cessa d'interpel·lar-nos com és Caryl Churchill. I la llista continua...

Entrem al nou any, doncs, amb una bona dosi d'estímuls. Esperem que tot plegat siguin del vostre interès, com sempre.

